

DEBUTANT
CODORNÍU

Teatre

Coordina **Andreu Gomila**
agomila@timeout.cat

Amb el suport de **Codorníu**

**EL MILLOR
DEL 2013**

No ha guanyat cap premi, però el monòleg de Pol López a *Ivan i els gossos* és el més espantós de l'any.

No fan cap pena

Ni ens hem enamorat, ni hem al·lucinat, però aquest any hem sabut com serà el teatre del futur i qui manarà. Per **Andreu Gomila**

No s'ho creuran, però aquest any ha estat fantàstic. No de públic, ni de taquilla, ni potser de resultats artístics, però s'ha consolidat un relleu generacional que feia vint anys que el món del teatre esperava, a banda de veure el naixement d'iniciatives que són el futur d'aquest país. Però l'IVA al 21% ha passat factura i ha deixat molts cadàvers a la cuneta. No seran els últims, perquè la guerra no ha acabat.

✓ Els d'aquí molen

Anys i panys menyspreant el teatre escrit en català i ara resulta que les dues obres de text amb més èxit de la cartellera són de Jordi Galceran (*El crèdit*) i de Pere Riera (*Barcelona*), sense oblidar-nos de Guillem Clua (*Smiley*) o Marc Creheut (*El rei borni*). Comèdia i drama. A fora, a més, els dramaturgs catalans van com un tro: *Els jugadors*, de Pau Miró, acaba de guanyar el premi al millor text estranger a Itàlia. Se'ns rifen, vaja.

✓ La Perla 29

La tropa d'Oriol Broggi està marcant terreny i amb *28 i mig* s'ha consolidat com la companyia del moment. I l'*Adiós a la infància* que és ara mateix al Lliure prova que són la companyia més barcelonina, la que ha entès millor què és la ciutat, la seva gent i el seu públic. La seva Biblioteca de Catalunya és un temple que no pot fer altra cosa que créixer. Ens agradaria poder veure-hi almenys vuit o nou obres per temporada.

✓ Pol, Laura i Marcel

Mai no són temps dolents per als joves. I sovint ens veiem obligats a treure'ns el barret davant d'una interpretació que ens sacseja, com la de Pol López a *Ivan i els gossos*. Sol en escena amb un text desolador entre les mans, et fa miques amb la mirada. Laura Aubert també va aixecar el vol a *Els feréstecs*, amb una vis còmica insòlita per a una actriu de 26 anys. Marcel Borràs completa el trio, d'*Atroco y paliza... a Jo mai*.

✓ La Veronal

Però si hi ha hagut un abans i un després és des que vam veure *Siena* al Mercat de les Flors, un xoc estètic obra de La Veronal que ens demostra que aquí també es pot aixecar la millor coreografia de l'any. El cap pensant de la tropa, Marcos Morau, comença a ser famós al nord d'Europa i a no poder assumir encàrrecs. Ambició, força de treball i talent.

✗ Teatres públics

Sense teatres públics a ple rendiment, aquí i a qualsevol país d'Europa, no hi ha teatre de qualitat possible. A Barcelona ho estan passant molt malament, encara que intentin dissimular. Tenen menys públic perquè fan menys funcions. Però també s'han tornat molt més conservadors. I aquí no ens oblidem dels espais creatius subvencionats. El teatre, per a la gent que comença, no pot ser una professió, sinó un hobby. I això podria ser un desastre.

Brutus L'Aurich

✿ Hi ha gent bona i dolenta, mediocre i brillant, simpàtica i esquerra, i el teatre no és diferent a la resta del món, afinitats a banda. Que algú sumi totes les característiques positives és gairebé un miracle, sobretot quan es dedica a fer de mitjancer entre tu i un altre. I més si parlem de teatre, on els egos, el divisme i la incompetència –sí, sí, la incompetència– són el pa de cada dia.

✿ L'Anna Aurich ha plegat del Teatre Lliure, on ha estat nou anys la responsable de les relacions amb la premsa. La vaig conèixer fa sis anys, quan amb Àlex Rigola representaven què volia dir ser 'modern' a Barcelona. De seguida vam connectar: per edat, estètica, gustos. No menteix, és sincera i es creu molt el que fa, a banda de saber més de teatre que el 90% dels periodistes barcelonins.

✿ Crec que és l'única persona que mai no m'ha tractat amb condescendència i que mai no m'ha dit no, tot i que aquest senador malastruc i somiatruïtes mai no ha treballat en un mitjà de comunicació *mainstream*, aquells on tothom vol sortir. Vols Castorf, endavant. Vols Chéreau, som-hi. Vols l'Stoppard, va. Cassiers? Cap problema. Castellucci? Demà. Gràcies a l'Aurich he pogut parlar amb els millors creadors escènics d'Europa i aprendre un munt de coses, sobre el teatre, la literatura i el món.

✿ En el món del teatre, hi ha les estrelles –les estrelletes i els estrellats, ehem– i la resta de professionals que s'hi dediquen. Una cadena que sovint amaga figures impressionants sense les quals no hi ha res que brilli al cel. Persones amb carisma, mà esquerra i confiança en els altres, que fan que escriure sobre teatre, parlar de teatre, sigui una de les millors feines que puguis tenir en aquest món. L'Anna és una d'aquestes persones. Sense ella tot serà una mica més trist, menys agradable. –Andreu Gomila